

1 Juli 1916.

No. 13.

21e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

En, boven alle dingen, bekleed u zelve met de banden der liefde, als
 met eenen mantel, welke de band van volmaaktheid en vrede is.

Gods Openbaring. Ons geworden door Joseph den Zlener.

„ONDERVINDING.”

Een verhaal met een les.

door

JAMES E. TALMAGE, van den Raad der Twaalven.

Op aanraden van een vriend ging ik gisteravond naar den schouwburg, om getuige te zijn van de opvoering van een zedenspel, getiteld „Ondervinding.” Het bleek te zijn een in alle opzichten nauwkeurig afgewerkte zinnebeeldige voorstelling, waarin de menschelijke indrukken, aandoeningen en hartstochten, gewoonten goed en kwaad, typen van karakter, en hoedanigheden der ziel ten strengste waren verpersoonlijkt, en die, alle ten sterkste op elkander reageerende, ten tooneele verschenen, maar in 't bijzonder hunnen invloed aanwendende op Jeugd, welke de hoofdfiguur is in het spel.

Jeugd, helder van blik, vrij en ongedwongen in het voorkomen, rein van gemoed, en met onbezwaard geweten, wordt voorgesteld als aarzelende en met aandoening afscheid nemende van Liefde en Hoop, opdat hij vrij moge zijn om Eerzucht te volgen. Het verlangen van Jeugd is om beide, fortuin en eer te verkrijgen; maar wanneer het hem onmogelijk mocht blijken beide zich te verzekeren, dan heeft Fortuin zijn voorkeur.

De scheiding is niet gemakkelijk, want het pleiten van Liefde, en de verlangens van Hoop houden hem tegen; en alleen als de ernstig uitziende Eerzucht komt met een beslissende oproep die bepaald scherp is, en zelfs wreed in zijn koud doordrijven, onderdrukt Jeugd de edeler aandoeningen, en plotseling zich afkeerende van Liefde en Hoop, haast hij zich Eerzucht te volgen.

Bij het begin van zijn tocht wordt Jeugd op den weg vergezeld door Ondervinding, uitgebeeld als een man van middelbaren leeftijd, wiens voorkomen terzelfder tijd wijsheid uitdrukt en vriendelijk mede-

gevoel; en sedert dien reizen Jeugd en Ondervinding tezamen. Zij komen aan in een groote stad. Onderwijl Ondervinding bezig is zijn jongen metgezel met nadruk te onderrichten wat te zoeken en wat te schuwen in de nieuwe omgeving, komt Pleizier, een onnadenkend en grillig meisje op het tooneel, en vertelt Jeugd op bedriegelijke wijze van de vreugden waarin zij hem leiden kan.

Daarna komt Gelegenheid, en vraagt enkele oogeblikken van Jeugd's tijd, zeggende dat zij hem iets van de grootste waarde heeft aan te bieden. Jeugd, voor het oogeblik verslaafd door de verleidende aantlokkelikheden van Pleizier, verzoekt Gelegenheid te wachten; maar zij keert zich af, ongeduldig en boos, verklarende „Gelegenheid wacht op niemand.”

Jeugd vergezelt Pleizier, onderwijl Ondervinding, met treurig gelaat en in smeekende houding, het paar volgt. Pleizier leidt den weg naar een verguld en schitterend paviljoen, waar over niets anders wordt nagedacht dan hoe den tijd te doden. Hier wordt Jeugd, eerst verlegen en verbijsterd in den duizelenden dans, om beurten voorgesteld aan Schoonheid, Opwinding, Wuftheid, Gezang, Fatsoen, Sport, Nieuws-gierigheid, Stijl, Adel, Weelde, Trots, Laster en Bedrog. Het tooneel is een en al vroolijkheid; en wordt, zeer toepasselijk, Bloemenhulde genoemd. Jeugd geeft zich over aan de vleitaal van Bedwelming — een ietwat ruw en onbeleefd, maar overigens openlijk en vrij verleider. Een oogeblik nadat de jonge man zich heeft overgegeven, komt Hartstocht op het tooneel en tracht door verleidende woorden en standen en door onbedekt vragen en aandringen, Jeugd weg te leiden. Maar hij is alreeds onder den sluimer van het bezwijmelende spel van Bedwelming. Hartstocht, boos om het mislukken harer pogingen, gaat vloekend af. Ondervinding berispt haar en verklaart luide dat, treurig als is de toestand van Jeugd, diep als is zijn verval en ont-aarding, vreeselijk en onoverkomenlijk zijn afdwalen, hij toch het minst slechte der twee boosheden heeft gekozen. Hartstocht, teleurgesteld en ontzenuwd, verdwijnt.

In het volgende tooneel treedt Jeugd een speelhuis binnen — niet een onderaardsch hol waarin bedelaars om enkele penningen of stuivers hun spel spelen, maar een grootsche stichting van de „betere” soort, waar de hazards hoog oploopen. Ondervinding waarschuwt Jeugd omtrent de gruwelen die azen in de corridors van het lot. Zich overgeevende aan het vage verlangen dat zich kenbaar maakt in de jeugdige borst — om namelijk fortuin, roem of eer te winnen door den een of anderen gelukkigen zet — treedt hij de kameren des duivels binnen. Hier maakt hij vele nieuwe kennissen; en hij speelt hoog, en — wint. Hij is verrukt. Hij verbeeldt zich een weg te hebben gevonden om de verdwenen zaken terug te kunnen verkrijgen die hij verloren heeft door weg te gaan van Bloemenhulde. Maar zijn geluk keert;

zooals dergelijk geluk zich altijd keert, en in het spel der kansen wordt hij geruïneerd. Het „spel der kansen” zoogenaamd, maar wat, bekend bij zijn waren naam, „spel van ruïneering en dood” zou moeten worden geheeten.

In het tooneel dat volgt is Jeugd, thans arm en bijna tot onkieschheid toe ontbloot, en als steeds, vergezeld door zijn toegewijden metgezel Ondervinding, op straat, uitzieende naar een gemakkelijken weg om de droomen en verlangens van zijne vroegere jaren te verwezenlijken. Eerzucht, eenmaal zijn vriend en raadgever, denkt en gevoelt hij, is dood. Pleizier, Schoonheid, Wuftheid, Weelde, Stijl — allen gaan hem om beurten voorbij, zich opnieuw haastende naar Bloemenhulde — maar elk hunner versmaadt zijne nadering en loochent allen omgang en vriendschap. Jeugd begint te beseffen dat hij aan zichzelf is overgelaten, verloochend, verworpen, alleen.

Op dit critieke oogenblik ziet Jeugd, met vluggen stap, een robust persoon naderen, gekleed in werkpak wat reeds langen dienst verraadt, ruw het hemd open aan den hals, de mouwen opgestroopt, harige en gespierde armen latende zien, en een leeren band die dicht den pols van zijn rechterarm omsluit vertelt van harden arbeid en krachtig pogen. Ondervinding heet den hartelijken makker welkom, en stelt hem, na vriendelijken handdruk, voor aan Jeugd. De naam van den sterken man is Werk. Hij heeft slechts weinig tijd uit te winnen, en in 't geheel geen te verliezen; maar hij verzoekt Jeugd met hem te gaan en belooft hem geluk. Jeugd, het ruwe voorkomen van den man minder goed bevallende, aarzelt, en onzeker vraagt hij Werk waar hij woont en hoe hij leeft. Werk vertelt in 't kort van zijn leven te huis met zijn goede vrouw Tevredenheid, en dan spreekt hij van zijn jongens, waarvan de meest geliefde Job is. Twee andere zonen, Positie Beroep worden genoemd, maar minder geprezen; en nog een ander, Beloond Werk, wordt alleen met geringschatting aangehaald. Ondervinding tracht Jeugd over te halen om met Werk mede te gaan; maar Jeugd stemt enkel toe het aanbod te zullen overwegen. Werk, ongeduldig over het verliezen van zijn tijd, haast zich verder.

Bij elk voorval is Ondervinding aan de zijde van Jeugd — gewillig, gereed, ijverig om hem goeden raad te geven, om hem te bemoedigen en te waarschuwen. Jeugd, nu bijna geldeloos, verloren en al haast hopeloos, aanvaardt de betrekking van kellner in een vuile kroeg, waar armoedig voedsel en goedkoope drank wordt verkocht aan de ontaarde schepselen van de maatschappelijke onderwereld. Zelfs zoodanig een betrekking is beter dan hard te moeten werken denkt hij.

Na verloop van tijd echter ziet Jeugd voor zich zelve in de ledigheid en de vuilheid van het leven waarin hij zich heeft begeven. Hij wordt radeloos, verlaat zijn plaats en wandelt opnieuw op straat. Ondervinding tracht hem te vergezellen, maar wordt teruggedreven.

Berouw kwelt hem als een meedoogenlooze worm. Armoede, een afzichtelijk grinnikend spook, in lompen gehuld, met verwilderd en bleek gelaat en tandelooze kaken, ziet naar hem met glinsterenden blik, staart hem vol hartstocht aan. Ondervinding tracht aan te toonen dat Armoede zich een vriend van Jeugd mocht kunnen betoonen, maar Jeugd weerspreekt zulks boos. Armoede roept uit, met bespottenden lach, „Ik krijg je toch wel.”

Een toevallig bekende, Begoocheling, komt voorbij, en biedt Jeugd aan, ten behoeve van zijn wroegingsvolle smart, dat als hij slechts even om den hoek wil gaan, naar het huis van de verloren zielen. Ondervinding tracht door waarschuwing, argumenteering, en door te pleiten, zulks te voorkomen; maar Jeugd gaat met Begoocheling. In een vuile schuur ontmoet Jeugd de afzichtelijke furies Gewoonte en Ontaarding, en later, de vreeselijke persoonlijkheid van Misdad. Misdad bekent kortleden een moord te hebben gepleegd, maar Jeugd is tot gevoelloosheid afgestompt door het nietszeggende feit dat hij verwelkomd is, en wordt slechts weinig bewogen, zelfs bij deze vreeselijke bekentenis.

Als hij ontwaakt uit de narcotische slaap van tijdelijk vergeten en van zijn misleidende droomen, ziet Jeugd Armoede hem aanstaren door het venster, en hoort opnieuw de onheilspellende verklaring van het magere schepsel, „Ik krijg je toch wel.” Jeugd is meer bevreesd geweest voor Armoede dan voor eenig ander soort van groote smart. Hij gaat uit in den donkeren nacht. Zijn doellooze wandeling leidt hem naar een kerk, wier verlichte vensters, in schitterende kleuren gemaald, beelden doen zien uit heilig schrift. Jeugd's aandacht wordt getrokken door den zang van het koor. Het lied is er eene wat zijne moeder zoo dikwijls voor hem gezongen heeft. Hij roept zich zijne vroegere dagen in den geest weerom. Hij herinnert zich zijne moeder, en schreit bitterlijk. Hij buigt zich neer en bidt. Zijne ziel is onderworpen.

Door Ondervinding geleid keert Jeugd terug, nederig en berouwvol, naar de woning van zijn jonge jaren. Tot zijne vreugdevolle verwondering wordt hij welkom geheeten door zijne makkers van oude dagen die jong zijn en zich in weelde en gemak verheugen als toen hij zich zelven afkeerde van hun gezelschap. Hij echter is oud in herinnering, ofschoon niet in jaren, en, naar hij denkt, een wezen geheel van hen afgezonderd. Liefde legt beslag op hem; hij wordt bewogen. Hoop inspireert hem, en hij gevoelt zich verrukt. Dan wordt hij gewaar dat Eerzucht die hij sinds lang dood waande, nog steeds in leven is, maar minder overheerschend is dan voorheen. Eerzucht staat nu, wanneer Jeugd hem vindt, onder de edele heerschappij van Hoop en Liefde. Aldus komt Jeugd, na zijne lange en aan aandoeningen rijke pelgrimstocht, terug tot zijne beschermengelen, onder wiens zoeten invloed hij steeds had moeten verblijven.

Het zinnebeeld was goed. Het werd eveneens uitmuntend gespeeld. Als een zedenspel is het van heilzamen indruk wanneer het juist en goed wordt gespeeld en vertolkt; maar een gebrekkige toepassing kan het in hoofdzaak misleidend doen zijn.

De werkelijke beteekenis van ondervinding, zijn ware belangrijkheid in het leven, wordt niet zelden verkeerdelijk toegepast. Er schuilt een radicale fout in de veronderstelling dat iemand persoonlijke ondervindingen zou zoeken in het kwade om in staat te kunnen zijn het goede te bevatten en op prijs te stellen. Herinnert u dat in het spel *Ondervinding* steeds bezig was *Jeugd* in 't rechte spoor te leiden door middel van goeden raad, smeekbeden, argumenten en getuigenissen om zodoende de noodzakelijkheid te beletten den jongen man te doen zien, gevoelen, verduren, en voor zich zelve te lijden.

Het is heilige waarheid dat de mensch in sterfelijkheid geboren is met het goddelijke plan om hem gelegenheid en ondervinding te geven — ondervinding die op geene andere wijze kon worden verkregen — ondervinding die de ziel toe kan rusten tot eeuwige overwinning en eindeloozen vooruitgang. Maar de ondervindingen die tot dat doel dienen, zijn die van het dagelijksche levenspad. *Ondervinding* komt in volle mate tot ieder een van ons zonder dat wij die noodig hebben te zoeken in „Bloemenhulde”, in de zalen van het speellot, in de holen van misdaad en vervuiling, in de straten van vergeten dagen, of in het land waar de in zonden verstarde droomer tot bitter besef ontwaakt.

Weet gij niet dat wij hier zijn om te profiteeren van de ondervindingen van hen die vóór ons gekomen zijn en gegaan? Ware het onontkoombaar dat elk geslacht de ondervindingen door had te maken die de voorouders van dat geslacht hebben gehad, hoe dan zou vooruitgang mogelijk zijn? Zelfs de Christus schreed door ondervinding voorwaarts; inderdaad wordt ons uitdrukkelijk verhaald dat Hij gehoorzaamheid leerde uit de dingen die Hij leed. Maar Hij speelde niet met de zonde, noch smaakte de vuilheid des levens om dezelve te overwinnen. De zondenlooze Zaligmaker leed voor de zonden van anderen; en een bijzonder oogmerk van Zijne kwellende ondervindingen was dat Hij anderen vrij mocht maken van het lijden der uiterste benauwdheid, „want”, zeide Hij, „zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden indien zij zich zouden bekeeren.” (Leer en Verb. 19: 16.)

Is het in overeenstemming met de rede, te veronderstellen dat elkeen die de pijnlijke gevolgen van het branden met vuur zou willen kennen, zich daadwerkelijk zou moeten branden; of om te weten dat een electrische stroom hem zou martelen of wel doden, hij de ondervinding op zou moeten doen van den doodelijken schok? Het is een groote misvatting der waarheid — deze gedachte dat de mensch persoonlijk door al de ondervindingen van de lagere sfeer van werkzaam-

heid moet gaan, om een hooger staat te kunnen erlangen. Hij die geen voordeel weet te trekken uit de ondervindingen van het verleden, maar zelve den kronkelenden loop van lage vermaken gaat volgen om tot verbetering te geraken, is gelijk aan de kraai die zijn nest nog heden bouwt overeenkomstig hetzelfde zorgeloos voorbeeld waarin kraaien hunne nesten bouwden in de voorbijgegene eeuwen.

Met betrekking tot deze uiterste en dwalende opvatting van ondervinding in het kwade als een noodzakelijke voetstap tot het goede, heeft Roger Ascham zoo juist gezegd: „Hij speelt hoog die geheel zijn leering afhankelijk stelt aan ondervinding. — Een onblijmoedig meester is hij die wijs wordt gemaakt alleen door vele schipbreuken; een slecht koopman, niet noch wijs is noch rijk totdat hij bankroet is gegaan. Door ondervinding leeren wij een korte weg kennen door een lange wandeling te maken.” En Erasmus heeft, in het verre verleden voor hen die ooren hadden en die gereed hielden om te hooren, gezegd: „Ondervinding is het gewoone schoolhuis voor dwazen en zieke menschen. — Mannen van kennis en eer worden op andere wijze onderwezen.”

De geest des tijds is om de ondervindingen van het verleden te aanvaarden, van hen leerende, en dat punt van ondervinding op te heffen tot nobeler en betere resultaten. Het gemoed dat ondervindingen zoekt van het lagere en minderwaardige soort, is in disharmonie met den Geest van God.

DE SCHULD DER WERELD AAN JOSEPH SMITH.

door

Ouderling ORSON F. WHITNEY,

van den Raad der Twaalf Apostelen.

Niemand leefde ooit die de beginselen van het evangelie duidelijker onderwees dan de Profeet Joseph Smith. God zendt alle groote mannen in de wereld — dichters, wijsgeeren, schilders, musici, uitvinders, ontdekkers, alle groote en wijze leeraars; maar de belangrijkste zending die rusten kan op de menschelijke ziel is de zending van een Profeet die komt met eene goddelijke boodschap van zaligheid.

De wereld was vol van dichters, schilders, beeldhouwers en musici op dien grooten dag van het Pinksterfeest, toen de in het gemoed verslagen menigte uitriep: „Mannen, broeders, wat zullen wij doen”? De dichters evenwel konden niet antwoorden, de beeldhouwers en schilders konden geen antwoord geven, zelfs Cesar op zijnen troon kon den menschen niet vertellen wat te doen om zalig te worden.

Er stond evenwel een man op die zulks kon, en een afdoend, werkelijk en waar antwoord gaf op de vraag. Hij was niet een wel-opgevoed man, hij was een ongeletterde visscher, maar niettegenstaande dat, een Profeet van God, en hij vertelde hen juist wat te moeten

doen om zalig te worden. Daarom was hij — Petrus, de Apostel van Jezus Christus, — de belangrijkste man van zijn geslacht.

Om dezelfde reden was Joseph Smith de belangrijkste man van zijn tijd. Er zal een tijd komen dat hij geëerd zal worden door heel de wereld als een man die de verloren kennis herstelde van den waren en levenden God, en opnieuw de allesovertreffende vraag beantwoordde, namelijk „Wat moeten wij doen om zalig te worden?”

Moge de Heer des hemels aan ons en aan heel het menschdom geven eene kennis der waarheid, en eene getuigenis van de zending van Joseph den Profet. Hij was het die eene leer predikte, een nieuwe en vreemde leer aan zijn tijdgenooten, dat namelijk man en vrouw niet voor eeuwig behoefden te scheiden wanneer de dood hen scheidde. Onder andere kostbare evangelie-waarheden verkondigde hij de eeuwigheid van het huwelijks-verbond, wanneer voltrokken in gehoorzaamheid aan de wet van God, en hij wist aan te toonen dat er heilige banden waren waardoor man en vrouw door alle eeuwigheden heen verbonden zullen blijven; de vrouw aan haren man, en de man aan zijne vrouw; de ouders tot de kinderen, en de kinderen tot hunne ouders, voor eeuwig. Dit is een der meest troostvolle leeringen van Joseph Smith. De dood behoeft niet eene eeuwige scheiding te zijn, in geen enkel opzicht wanneer zij daarin betrokken, van hunne zijde hun deel volbrengen onder Gods wet en door Zijn bevoegd gezag.

Laat ons streven tot het besef der waarheid te komen, dat Jezus Christus de Verlosser der wereld is, en dat er buiten Hem geene zaligheid bestaat. Wanneer Hij niet uit de dooden is verrezen, dan is onze hoop ijdel. Mijne getuigenis evenwel is dat Hij inderdaad opstond uit de dooden, en dat Hij de ontweeper der zaligheid is en van het eeuwige leven, voor allen die in Hem gelooven en Hem gehoorzamen.

En ik getuig dat Joseph Smith een Profet van God was, verwekt om het eeuwige evangelie te herstellen, het eenige plan tot zaligheid. Door middel van dit evangelie kunnen alle menschen zalig worden, en zij die zalig worden zullen beloond worden naar hunne werken, en de eerste, tweede of derde heerlijkheid ontvangen, in de vele woningen van onzen Hemelschen Vader.

Daarom gebied Ik u wederom u te bekeeren, opdat Ik u door Mijne almachtige kracht niet vernedere; en dat gij uwe zonden belijdt, opdat gij deze straffen waarvan Ik gesproken heb niet ondergaat, waarvan gij in de minste mate gesmaakt heb ten tijde dat Ik u Mijnen Geest onttrok.

En Ik gebied u dat gij niets dan bekeering predikt, en deze dingen niet aan de wereld toont totdat het wijsheid in Mij is.

ONTSLAG EN BENOEMINGEN.

Le Grand Richards, die in de Zending alhier aankwam op 28 November 1913, is eervol van zijn werk als President van de Zending ontslagen, en is van Rotterdam vertrokken op 21 Juni l.l. met het s.s. Nieuw Amsterdam.

Zuster Ina J. Richards, die geroepen was haren man te vergezellen, is eveneens met hem teruggekeerd.

Ouderling Peter Lee Nebeker, die terzelfder tijd in de Zending arriveerde, is van zijne roeping als President van de Amsterdamsche Conferentie ontslagen, en is eveneens op den 21sten naar huis vertrokken. Broeder Nebeker werkte eerst drie maanden in de vertakking te Dordrecht, en werd van daar gezonden naar Groningen, waar hij de volgende vier en een halve maand doorbracht. Van hier werd hij overgeplaatst om te presideeren over de vertakking te Zwolle, welke positie hij behield tot op den tijd dat het grootste gedeelte der zendingen, den eersten October 1914, huiswaarts werd geroepen, als wanneer hij werd aangesteld om te presideeren over de Arnhemsche Conferentie. 1 Augustus 1915 werd hij verplaatst naar de Amsterdamsche conferentie, waarvan hij drie maanden werkte in de gemeente Utrecht, waar hem eveneens de leiding was gegeven. Daarop werd hij aangesteld om te presideeren over de Amsterdamsche conferentie, welke positie hij bekleedde tot op den datum van zijn ontslag.

Ouderling John A. Butterworth is van zijne roeping als Secretaris van de zending ontslagen geworden, en aangesteld om Pres. Richards als leider van de zending, op te volgen.

Ouderling William Dalebout is aangesteld om Pres. Nebeker als president van de Amsterdamsche conferentie, op te volgen.

ALGEHEEL DRANKVERBOD.

Wij lezen in een der alhier te lande verschijnende bladen, onder dagteekening van 8 Juni, een bericht uit Christiania van den volgenden inhoud:

„De verkoop en het tappen van brandewijn zijn in geheel Noorwegen verboden. Tegelijkertijd is ook de invoer verboden van brandewijn, wijn, bier en andere alcoholhoudende dranken. Deze maatregelen treden onmiddellijk in werking.”

Als commentaar zouden wij alleen hier bij willen voegen: „Ter navolging.”

De wijsheid is het voornaamste; verkrijg dan wijsheid, en verkrijg verstand met al uwe bezitting. Verhef ze, en zij zal u verhoogen; zij zal u vereeren, als gij haar omhelzen zult. Zij zal uwen hoofde een aangenaam toevoegsel geven, een sierlijke kroon zal zij u leveren.

SPREUKEN VAN SALOMO.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:

J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:

B. TIEMERSMA.

DE REINEN VAN HART.

De reinen van hart zijn reeds in aloude tijden door den Zaligmaker der wereld, zalig gesproken geworden. Zalig zullen zij zijn, zoo luidde Zijn woord, want zij zouden God zien. Rein van hart te zijn is een zeer veel omvattende term. Aangezien, in geestelijken zin gesproken, het hart de vergaderplaats is der gedachten, en tevens, zouden wij haast kunnen zeggen, de fabriek der woorden en der daden, is in de allereerste plaats noodig dat dat hart rein is. Schoon en zuiver. Dat er zich geene gevoelens weten te posten die minder edel en minder rein zijn. Op eene andere plaats in den Bijbel lezen wij dat waar onze schat is, ons hart eveneens zal zijn. Dat is zeer begrijpelijk. Is er iets in de wereld dat wij liefhebben dan concentreeren zich daarop onze gedachten. Met andere woorden, ons hart is daar. Is het geld of goed, of bezittingen, wanneer wij ons hart daarop hebben gesteld dan zullen zich onze gedachten daarom tezamentrekken, en er zal geene plaats meer over blijven voor iets anders. Omdat wij dat geld en goed het liefste hebben van alles. Is het een ander voorwerp wat wij met de diepste roerselen van onze zinnen lieven, dan is ons hart daarbij. Zoo zullen wij steeds zien dat inderdaad ons hart aldaar alleen kan zijn waar zich onze schat bevindt. Nu beveelt het evangelie van den Heer dat wij Hem lief zullen hebben boven alles. Dat dus ons hart bij Hem zal zijn. Dat wij gewillig zullen zijn in Hem onze heerlijkheid te zien, in Hem ons geluk en al hetgeen de wereld ons brengen kan. Is dat zoo, dan in de allereerste plaats zullen wij vragen naar Zijnen wil. En door het vragen naar Zijnen wil zal het ons steeds duidelijker worden dat Zijn wil enkel en alleen datgene is wat goed is, edel en oprecht. Zullen wij Hem dus kunnen blijven liefhebben dan dient ons hart er op gevestigd te zijn ons alleen datgene eigen te maken wat eveneens edel, oprecht en goed is. Door telkens weer onze gedachten te concentreeren op deze dingen worden wij beter. Wordt ons binnenste meer en meer ontdaan van de onedele dingen, en gaat ons hart zich verheffen boven de aardsche goederen langzamerhand, en leeren wij inzien dat al hetgeen wat aardsch is, hoe begeerlijk somwijlen ook, toch van maar heel korten duur is. Dat wanneer de aarde voor ons heeft opgehouden te bestaan, en dat is met onzen dood zoo ver, er niets meer overblijft van hetgeen wij zouden lieven wanneer wij aardsch zijn gebleven. Door deze dingen wordt ons hart steeds reiner. Voorts door het voorbeeld van den

goddelijken Verlosser voor oogen te houden en ons er telkens weer bij te bepalen wat Hij gedaan heeft, en hoe alle genietingen en loftuigingen der wereld Hem ijdel en van geene waarde waren, en Hij steeds er op uit was den wil des Vaders te doen om Zijne goedkeuring te bezitten. Door onze gedachten daar steeds bij te bepalen wordt ons langzamerhand duidelijker meer en meer hoe het mogelijk was dat Hij — de Verlosser namelijk — Zijn loon daarin kon zoeken, en de onderscheiden dingen die in Zijn gemoed en Zijn hart waren zullen ons steeds meer begeerlijk schijnen, weshalve wij er meer en meer op uit zullen zijn deze dingen ons eigen te maken. En waar nu de Heer ons een stelsel heeft achtergelaten, omlijnd aan alle zijden, waarlangs wij voorwaarts kunnen gaan en ons meer en meer van Zijnen geest kunnen eigenen, daar valt die hartereiniging onder ons vermogen, zoodat wij in staat zijn ons die zegeningen, daaraan verbonden, te waarborgen. Dat alles voert, zooals wij hebben gezegd dat het doen zou, tot reiniging van het hart. En, gedachtig aan het woord van ons opschrift, de reinen van hart zijn door den Heer in Zijne dagen zelf zalig gesproken, omdat er een tijd aan zal breken dat zij God zullen zien.

De reinen van hart zijn het ook alleen die God zullen zien. Niemand zal ooit de gelegenheid worden geschonken, en niemand zal ooit het voorrecht zijn beschoren het aangezicht van den Heer te zien dan alleen zij die zich in overeenstemming met Zijn wezen hebben weten te brengen, want de Heer is rein. Is reiner dan wij in staat zijn om te kunnen begrijpen. De zuivering die Zijn gemoed heeft ondergaan door de ontelbare eeuwen van Zijn eindeloos bestaan is zoo groot geworden, dat de allerinnerlijkste uitingen daarvan zelfs nog, onvatbaar zijn voor eenige critiek. En alleen zij die daarmee accoord gaan, al hebben ze zelve dan ook nog niet die trap van reinheid bereikt, toch wanneer zij met de eeuwige beginselen van rechtvaardigheid en adeldom daarvan, homogeen gaan, zullen in Zijne tegenwoordigheid zich kunnen bevinden. Al de anderen niet. Dat zulks zeer klaar is, bewijst de geschiedenis van het leven wat wij hier rondom ons zien, ten duidelijkste. Niemand die zich bewust is het goede te zoeken zal zich gelukkig kunnen gevoelen in het dagelijksche bijzijn van hen die het tegenovergestelde wenschen te doen, terwijl aan de andere zijde ook niemand die de goddeloosheid en het onrecht lief heeft, zich gelukkig, getroost en opgebouwd kan gevoelen wanneer hij gedwongen zou worden zijnen tijd steeds door te moeten brengen te midden van hen die rechtvaardigheid en niets anders dan dat in hun vaandel hebben geschreven. Zou bij voorbeeld de onreine gedwongen worden in de aanwezigheid te verkeereren van den reine, dan zou zoodanig een verblijf, noch voor den onreine, noch voor den reine, zaligheid zijn, of geluk. Omdat twee zulke ongelijkssoortige wezens in elkanders bijzijn nimmer eenig geluk of tevredenheid konden genieten. En daar

hebben wij heel het geheim waarom de reinen van hart God zullen zien. Omdat God eveneens rein is, en iedereen die in Zijne tegenwoordigheid leven wil moet trachten rein te worden als Hij is. De weg daarheen voert langs de voorschriften ons door den eenig Reine en Zijne afgezanten gegeven. Niet omdat Hij er op gesteld is als een machtig Koning absolute gehoorzaamheid te zien, met terzijde zetting van eigen willen en gevoelen, en heerschend als een despoot Zijn wil opdringend aan andere, minderwaardige individuen waarover het lot Hem te regeeren heeft gegeven. Neen, alle zulke overleggingen zijn den eeuwig Reine vreemd. Alleen omdat hier de sleutel van het geluk in is te vinden. De omgeving van Hem is die sfeer waar alleen een duurzaam en groot geluk gesmaakt wordt. Ook al weer omdat alles om Hem heen rein is. Die reinheid brengt noodwendig zoodanige omstandigheden voort, dat met wiskunstige zekerheid het gevolg daarvan is dat er zich geluk verspreidt rond allen die het voorrecht beschoren is in die reinheid verblijf te houden. Gehoorzaamheid evenwel aan de voorschriften en wetten die gelden in Zijne aanwezigheid, zoo hebben wij gezegd, vormen de sleutel tot dat geluk. Want door het opvolgen van de voorschriften dier reine omgeving, wij hebben zulks reeds in het begin van ons artikel betoogd, wordt de innerlijke beweeggrond van ons bestaan gezuiverd, en werkt zoodoende, onbewust, mede tot onze reiniging, telkens op 't zelfde oogenblik, en op even natuurlijke wijze, ook den afstand verkleinend die ons scheidt van het vlekkeloos reine Wezen, wiens aangezicht te zien, dengenen beschoren is geworden die een voldoende hoeveelheid van zoodanige karakterveredeling verzameld hebben.

Geen gedwongen zaligheid alzoo, en geen gedwongen streven naar reinheid, maar een streven zóó innig „zóó volmaakt” en zóó gelukkigmakend, dat elk individu, eenmaal bezig op dien weg reeds een geluk en zaligheid smaakt, lang voor de toestand is bereikt dat het aangezicht van God gezien zal worden. Vandaar dan ook dat, bij getrouwheid aan de levensbeginselen door den Heer geboden, niemand op de zaligheid, pas aan de andere zijde van het graf te ontvangen, behoeft te wachten, maar die zaligheid reeds een aanvang neemt zoodra het streven zelf innerlijk wordt waargenomen, om te behooren tot de reinen van hart. De zoo gesnaarde ziel zal uitzien naar contact te hebben met andere, gelijk gestemde gemoederen, en het besef, wat bij elke voetstap meer en meer duidelijk wordt, dat het culminatie- of hoogtepunt eenmaal bereikt zal worden wanneer, na den dood, en allicht pas na de opstanding, het aangezicht des Heeren gezien mag worden, is het beginsel reeds van zaligheid, en schenkt den beoefenaar van deze reine dingen van af het begin van zijn streven reeds een gelukstaat, die weliswaar voor vergrooting nog vatbaar blijft, maar toch de kiemen der volledige zaligheid in zich houdt verborgen. Vandaar

dan ook dat zoo iemand zich getroost en opgebeurd kan gevoelen bij alle nooden des levens, of bij elke beproeving hem opgelegd. Steeds weer is als achtergrond de gedachte en vaste hoop merkbaar dat eenmaal alle lijden veranderen zal in verblijden, en dat eens alle droefenis zal wijken, alle tranen van de oogen zullen worden afgewischt, en heerlijkheid en volle vreugde het loon zal zijn voor den getrouwe, en het hem eens gegeven te mogen leven in de tegenwoordigheid van den daargesteller van alle geluk en zaligheid.

Systematisch daarnaar voort te gaan is het streven van de Heiligen der Laatste Dagen. Niet als zij die geene hope hebben, of wier hope enkel slechts bestaat in een onbeseft en ondoordacht gelooven, maar met volle verzekering, oorspronkelijk geopenbaard van den hemel bij het volle licht van persoonlijke mededeeling aan den profeet Joseph Smith, en voorts aan elk individu bevestigd door de geleidelijke ontwikkeling van dat groeiend bewustzijn, wat op zich zelf reeds zaligheid is, dat namelijk in het onderhouden van de wetten Gods, een groot loon verborgen is. Juist om die redenen staat het evangelie, of zoo ge wilt het „Mormonisme” hooger dan eenige andere geloofs-overtuiging der wereld. Waar juist door anderen blijken worden gegeven totaal niets te begrijpen van het streven van de Heiligen der Laatste Dagen, en de middelen door hen aangewend om „rein van hart” te worden door hen worden belacht, bespot, en zelfs oorzaak gemaakt tot wreede en bloedige vervolging, daar is het bewustzijn in hun — der Heiligen — hart groot dat de weg, opgesloten in de voorschriften van het evangelie, getracht door hen te leven, dat loon houdt in haar schoot verborgen, wat eenmaal de grootste heerlijkheid zal brengen, de celestiale glorie namelijk van te wonen, te leven en omgang te hebben met de hemelwezens, en het aangezicht van den Vader in al Zijne liefde en grootheid, te mogen zien.

VAARWELGROET.

Wanneer dit de lezers van „De Ster” bereikt, dan zal het reeds wel bekend zijn dat er eene verandering is gekomen in zake den Zendingspresident, en de gevoelens die wij hebben ondervonden gedurende de laatste dagen in het maken van voorbereidselen betreffende onze reis naar huis toe, zijn vermengd geweest met droefheid en vreugde. Groot is onze vreugde wanneer wij de blijde ontmoetingen overdenken die ons wachten bij onze geliefden in het land van Zion, alwaar het lichaam van de Kerk is opgericht geworden, en met onze vele vrienden die wij daar hebben gekend, en die, van dit land, alreeds vergaderd zijn, en naar waarheid is het eveneens eene bron van groote vreugde wanneer wij denken aan het groote aantal nieuwe vrienden die wij in staat zijn geweest te maken gedurende ons verblijf hier in de zending, en het is omreden deze vriendschap, en de hulp die wij hebben

ontvangen van de Heiligen van dit land, waardoor zij onze harten zeer dierbaar zijn geworden, dat wij ons met droefheid en smart voelen aangedaan wanneer wij er aan denken u hier allen achter te moeten laten, en dat in 't bijzonder in dezen tijd wanneer een donkere wolk hangt over de volkeren der Oude Wereld, en nimmer te voren stond Zion daar als een toortsdrager van vrede en veiligheid voor de wereld, als in dezen tijd.

Even als onze gebeden dag aan dag zijn opgeklommen tot den hemel ten uwen behoefte, opdat gij bewaard mocht blijven van de oordeelen welke uitgestort zijn op de goddeloozen, en in staat mocht zijn te leven op zoodanige wijze dat ge waardig mocht worden bevonden de bescherming van den machtigen arm van den God van Israël te genieten, zoo ook zeggen wij in dit uur van afscheid: „God zegene u, een en allen, en beware u van iedere ramp, en zij een ieder van u gunstig en genadig overeenkomstig de rechtvaardige verlangens van uwe harten.” Wij danken u voor al de hulp, want wij gevoelen dat het enkel is door uwe gebeden, welke zich met de onze hebben gemengd, dat wij in staat zijn deze Zending te verlaten met zulk een gevoel van voldoening en vreugde bij het overdenken van de blijde ondervindingen van de laatste twee en een half jaar die wij met u hebben doorgebracht.

Wij gevoelen het niet noodzakelijk in het bijzonder hen te herinneren wier diensten in het zendingsveld van de grootste hulp voor ons zijn geweest, want wij beseffen dat een zoodanige lijst te lang zoude worden, want van af het zuiden tot het noorden, van het oosten tot het westen in dit kleine land, gevoelen wij dat wij onverdeelde hulp hebben ontvangen, en wij danken u met heel onze harten daarvoor, en bidden den Heer u voor uwe getrouwheid te zegenen, alsmede voor uwe toewijding en gewilligheid ter bevordering en vooruitgang van 's Heeren groote zaak op deze aarde.

En nu, alvorens een laatst vaarwel u toè te roepen, wenschen wij in uwe liefde aan te bevelen, en in uw vertrouwen en hulp, den man dien de Heer verkozen heeft over u, na ons vertrek, te presideeren, namelijk Ouderling John A. Butterworth, want wij weten hem alles waardig, wat gij zoo edel en belangeloos ons hebt geschonken. Broeder Butterworth is alreeds bij de meesten in de zending bekend, en ik ben zeker dat eene nadere kennismaking bewijzen zal dat zij die hem het beste kennen, ten zeerste met zijne aanstelling ingenomen zijn, en dit zal zijn de algemeene stem van het volk in deze zending als zij beter met hem bekend raken. Wij hebben hem jaren lang gekend, en hoe langer onze omgang was, hoe meer wij hem liefhadden en eerden, en den adeldom van zijn karakter bewonderden, alsmede de toewijding aan het werk van zijnen Meester. Wij gevoelen dat hij inderdaad waardig is de aanstelling en roeping die tot hem is gekomen,

en wij gevoelen te zeggen: „God zegene hem en ondersteun hem hierin.”

Hoewel Zuster Richards niet in staat is geweest mij te vergezellen, heeft het mij niettegenstaande dat veel blijdschap verschaft in de gelegenheid gesteld te zijn geweest de meeste der vertakkingen van de zending te bezoeken en den Heiligen vaarwel te zeggen, en tot hen die ik niet gezien heb, en eveneens hen die Zuster Richards niet heeft gezien, zenden wij een laatste vriendelijk woord van vaarwel.

Nogmaals bidden wij den Heer u allen te zegenen, en wij hopen u allen eenmaal opnieuw waarergens dan ook, te ontmoeten.

Met gevoelens van liefde en verkleefdheid,
Pres. en Zuster LE GRAND RICHARDS.

VERDRAAGZAAMHEID MAAKT VOORUITGANG.

Wij vertalen uit „Deseret News” het volgende:

Dr. James E. Talmage is bezig een toer te maken door de verschillende steden gelegen in den kring van de zending in de Zuidelijke Staten van Amerika, alwaar hij ten warmste ontvangen wordt door de leden der Kerk, en alwaar groote vergaderingen door hem toegesproken zijn geworden in de laatst verlopen twee weken. Op zijne reis wordt hij vergezeld door Pres. Chas. A. Callis, president dier Zending.

De opmerkenswaardige zaak betreffende deze vergaderingen is de groote toeloop van niet-leden der Kerk, niet zoo zeer gedreven door nieuwsgierigheid als wel door hun verlangen om te hooren van een van de Algemeene Autoriteiten van de Kerk, de andere zijde van de geschiedenis, die zij van weer andere zijde somwijlen zóó slecht hebben zien voorgesteld dat rechtvaardige twijfel omtrent de waarheid van deze lasterpraat bij hen is ontstaan.

Exemplaren van couranten, uitgegeven in de steden door Dr. Talmage en Pres. Callis bezocht, hebben wij hier (Salt Lake) ontvangen, en zij bevatten bewonderenswaardig gunstige verslagen van onderscheidene dezer samenkomsten. De toon der pers in het Zuiden is opmerkelijk verschillend van wat die, nog zelfs in het korte verleden, was. Men is tot het besef gekomen dat zelfs in de zaak van het „Mormonisme” er twee kanten te bezien zijn. Gewilligheid en ijver om het „Mormoonsche” standpunt, zonder kleur of iets van dien aard, naar voren te brengen is thans het kenmerk van de zuidelijke pers. Verdraagzaamheid, wat weliswaar nog geene aanvaarding is, maar dat dan ook niet behoefte te wezen, heeft groote vooruitgang gemaakt, en dient veel misverstand uit den weg te ruimen, welk misverstand geleid heeft tot onaangename en bittere verwarring.

De zuidelijke pers geeft blijk van veel belangstelling in de bezoeken van Dr. Talmage aan de plaatsen aldaar. Talrijke interviews zijn met hem gezocht, en vele in onderdeelen uitgewerkte verslagen zijn gepubliceerd. De toespraken van Dr. Talmage bepalen zich hoofdzakelijk

tot uiteenzettingen en verklaringen betreffende de wederoprichting der Kerk, de beteekenis van het Boek van Mormon, het hedendaagsch verbod van het meervoudig huwelijk, en andere zaken welke voor het volk van die streken in totaal valsch daglicht zijn geplaatst geworden door de propagandisten der anti-„Mormoonsche” zaak. In het bijzonder is de belangstelling opgewekt van de zuidelijke pers door de verklaring van Dr. Talmage dat de Bijbel de eerste plaats inneemt in de heilig gehouden literatuur van de „Mormonen”. De beweringen van Dr. Talmage zullen niet worden aangevallen door eenig eerbaar persoon, kenner van de feiten; na zijne duidelijke verklaringen vrijelijk gepubliceerd in het Zuiden, zullen de agitators van de andere zijde het moeilijk vinden opnieuw voor hunne lasteringen een gehoor te vinden.

'T HOOGSTE HEIL.

Welk een wereld zou dat wezen,
 Waar Gods heilig liefdedoord
 In elks leven stond te lezen,
 In elks harte werd gehoord;
 Waar Zijn kind'ren, nauw verbonden,
 Onversaagd in bang gevaar,
 Leden, streden voor elkaâr,
 Altoos liefd' en trouwe vonden,
 Als hun hart op 's levens tocht
 Laar'nis en vertroosting zocht!

Hoe zou 't zegelied des geestes
 Vroolijk ruischen over d'aard';
 Hoe zag ons die dag des feestes
 In één zaal'gen kring geschaard,
 Als wij blijd' elkander dienden,
 Liefd'rïjk, ned'rig, rein van zin!
 Alles werd ons tot gewin,
 Waar w' als echte, trouwe vrienden
 Samen droegen 't zware juk,
 Waakten voor elkaâr's geluk.

't Hoogste heil werd hier verworven,
 'sLevens taak met vreugd volbracht,
 Als w' aan 'tkwaad gansch afgestorven,
 Leefden in der liefde kracht;
 Als wij trouw al 't onze gaven
 Voor der broed'ren vreugd' en vreê,
 Al wat zucht in angst en wee
 Mededoogend wilden laven.
 Dan ontloot zich 't Eden weêr
 En Gods eng'len daalden neêr.

ADRESVERANDERING.

Het Zendingsadres der Amsterdamsche zendelingen is veranderd, en wonen de zendelingen thans niet meer Frederik Hendrikplantsoen 6, maar van Boetzelaerstraat 64 1et. Men verzoekt ons dit in ons tijdschrift te publiceeren.

UIT ANDERE ZENDINGEN.

Wij vertalen uit „Liahona” het Tijdschrift der Ouderlingen, verschijnende te Independence, Missouri, U.S.A., het volgende:

Ouderlingen Brimhall en Hall schrijven over het werk onder de Indianen te Fort Peck (Noordelijke Staten) dat dit prachtig vooruit gaat. Sommigen der lokale Indianen, die het priesterschap houden, zijn werkzaam in de hoedanigheid als „leeraars” en houden zich ten eerste bezig om hunne broederen het evangelie te onderwijzen. De Indianen zijn, als een regel, zeer godsdienstig, en kunnen altijd tijd vinden om over het onderwerp „godsdienst” te spreken.

Wij verwachten een goede oogst alhier dit zomer.

OVERLEDEN.

VAN BRUG. Op 5 Juni 1916 is te Utrecht overleden broeder Simon Fokke van Brug. Geboren 18 December 1893 te Fols gare (Friesland) werd broeder van Brug gedoopt door Ouderling Henry Belnap op 23 Mei 1906, en op denzelfden dag eveneens door Ouderling Belnap bevestigd.

ESMEYER. Op 1 Juni is te Arnhem overleden zuster Helena Wilhelmina Esmeyer. Geboren 24 Mei 1834 te Arnhem, werd zuster Esmeyer gedoopt op 17 Januari 1893, door Ouderling C. F. B. Lybbert, en op denzelfden dag bevestigd door Ouderling Pieter Pain.

DE JONG. Te Groningen is overleden op 17 Juni, zuster Ybeltje de Jong. Geboren 30 Januari 1891 werd zij 30 September 1903 een lid der Kerk. Als zondagschoolleeres was zij zeer gezien, hoewel een sleepende ziekte haar verhinderde, vooral in den laatsten tijd, steeds op hare plaats te wezen.

INHOUD:

„Ondervinding”	blz. 197	Verdraagzaamheid maakt	
De schuld der wereld		vooruitgang	blz. 210
aan Joseph Smith	202	't Hoogste heil	„ 211
Ontslag en benoemingen	204	Adresverandering	„ 211
Algeheel Drankverbod	204	Uit andere Zendingen	„ 212
De reinen van hart	205	Overleden	„ 212
Vaarwelgroet	208		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.